

1

Ouderdom is een zeer hoge tol voor volwassen worden.

–Tom Stoppard

Als tiener begon Eden, geboren als Eden Szciapanski, pas echt op te merken dat mensen haar opmerkten. Mensen op straat, mannen, vrouwen en kinderen, iedereen gaapte haar aan. Met elk paar ogen dat naar haar staarde werd in het meisje uit het sombere dorpje een vonk ontstoken die maakte dat ze zich speciaal voelde, anders. Haar zelfvertrouwen nam toe terwijl ze zich steeds verder ontpopte, van klungelig en slungelig naar een sexy, op-en-top Amerikaans meisje, en in het diepst van haar ziel wakkerde een ambitie aan. Misschien, heel misschien, was ze niet zoals iedereen in Shickshinny met zijn 3274 inwoners. Misschien was zij voorbestemd tot grootsere dingen.

Haar moeder Carol vond dat in elk geval wel. Carol was een voormalige schoonheidskoningin die stenografe op de rechtbank was geworden en wier enige hoogtepunt van de week nieuwe gel-nagels bij een nagelstudio was. Ze prees Edens perfecte gelaats-trekken en moedigde haar aan om haar kledingkast te plunderen en te ‘pronken met wat je hebt’. Carol hoopte dat Edens schoonheid haar zou helpen het stadje met zinken daken uit te pols-stokhoogspringen en de kleingeestigen, dikke rekenen en aluminium gevelbeplatingen voorgoed vaarwel te zeggen.

‘Ik had dit vervloekte oord moeten verlaten toen ik de kans had,’ jammerde Carol op een ochtend tegen zichzelf toen Eden haar rugtas voor school inpakte. Tweedeklasser Eden wierp nog een laatste blik op haar huiswerk voor maatschappijleer en ritste haar tas dicht terwijl Carol dromerig uit het met regen bespatte raam staarde en nog een haal van haar sigaret nam.

‘De rest van de dozen pakken we vanavond uit, mam.’ Eden en haar moeder waren in twaalf jaar acht keer verhuisd, steeds binnen de dorpsgrenzen. Telkens wanneer de huurprijs steeg pakten ze hun hele hebben en houden in, zochten een nieuw huis vlakbij en pakten hun leven weer uit.

‘Ja, ik kan ze niet meer zien,’ zei Carol, die achterom keek naar Eden. ‘Fijne dag op school.’

‘Dank je, mam. Jij ook een fijne dag.’

‘Komt Jason je ophalen?’

‘Hm-mm.’ Eden glimlachte en gooide uitgelaten haar haar naar achteren.

‘Die moet je niet laten schieten, schat,’ zei Carol tussen twee trekjes van haar sigaret door. ‘Hij heeft alles. Het uiterlijk, de poen, en het is een goeie jongen.’

Eden glimlachte. Ze was gek op Jason. Hij was romantisch (elke maand dat ze verkering hadden een doos met rozen met lange stelen), leuk (avontuurlijke verrassingsuitjes zoals de openingsavond van de jaarmarkt), had een warme glimlach en kon knuffelen als de beste.

Er klonk een claxon in de voortuin van Edens curieuze *Edward Scissorhands*-achtige straat; rijen kleine huisjes (alleen zonder de in dinosaurusvorm gesnoeide bomen) en nul komma nul kleur, alleen wit, wit en nog eens wit. De verf, en de mensen.

‘Daar is-ie, ik ga,’ zei Eden. Ze klapte een aftandse paraplu open om het perfect in model gebrachte steil glanzend bruine haar op haar rug te beschermen.

Jason was de quarterback van het footballteam. Hij had het blonde, ruige uiterlijk van een Abercrombie-kind, maar met een subtiel zweempje goedkoop erbij. Zijn charismatische vader was eigenaar van de vlakbij gelegen etalagepoppenfabriek en zijn thuisblijfmoeder leek zo van de lopende band te zijn gerold; slank, met een platina kapsel en van die jurken in jaren vijftig-stijl met ingesnoerde taille. Jason zelf was ook niet onbekend met haarproducten en wist dat hij helemaal het einde was. De bink van het dorp, de plaatselijke held. Maar zoals Carol al had gezegd was hij ook aardig. Altijd charmant, opende hij het portier van de passagierskant voor Eden en begroette haar moeder met een grote

grijns van witte tanden die die van Nancy Kerrigan evenaarden.

Hij zwaaide en zei: 'Prettige dag!'

In de auto gaf hij Eden een zoen ter begroeting, zette de radio aan en ze reden een eindje in stilte.

'Heb je nog nagedacht over naar het meer gaan, komend weekend?'

'Hm-mm,' zei ze en ze beantwoordde zijn blik. 'Het schijnt mooi weer te worden. Ik heb er zin in.'

'Ik ook,' zei hij met een hongerige knipoog. 'Ik zat te denken... misschien is het wel een goed moment voor, je weet wel...'

Eden keek naar hem en glimlachte. Jason had eerder aan seks gedaan en hij probeerde haar er rustig toe over te halen, nooit met de huftegerige druk van een player die eropuit was haar te ontmoagden. Ze hadden alles behalve hét gedaan en Eden kon niet met de druk omgaan. Maar misschien had hij gelijk, misschien werd het wel tijd.

Ze parkeerden bij school en Eden keek naar Jason toen hij de motor afzette.

'Veel plezier vandaag, J,' zei ze. Ze leunde naar hem toe om hem een zoen op zijn warme wang te geven. Hij legde zijn arm om haar heen en zoende haar terug.

'Jij ook.'

Binnen sprak ze haar beste vriendin Allison bij haar kluisje, hun vaste ontmoetingsplek voor de roddels van de ochtend, en paktten ze de draad op waar ze de avond ervoor aan de telefoon waren opgehouden.

'En, E,' vroeg Allison, die haar blonde haar naar achter zwiepte met een arm vol bedelarmbandjes zoals Madonna in 'Lucky Star', 'wat heb je besloten? Gaan jullie 't eindelijk doen? Bij het meer?'

'Sjonge, iedereen vraagt dat! Wat kan het jullie nou schelen?' zei Eden en ze rolde met haar ogen.

'Gewoon! Dat is interessant! Ik zal niet tegen je liegen: iedereen heeft het erover. Jullie zijn de beroemdheden van de school. Je denkt hier veel te veel over na. Jezus, laat hem nou gewoon de Hymenmanoeuvre uitvoeren. Ik kan niet wachten het te doen.'

'Dat weet ik. Ik ben gewoon bang. Megan zei dat het ontzet-

tend pijn doet. Ze zei dat de lakens van haar bed wel de Japanse vlag leken,' zei Eden met een zenuwachtig lachje.

'Het moet toch een keer gebeuren! En jullie slapen dit weekend in van die waterproof slaapzakken. Perfect, toch?'

'Maar wil ik het echt in een tent doen?' peinsde Eden.

'Waarom niet? Lekker buiten, zoals de natuur het heeft bedoeld.'

Eden trok een scheef gezicht en ging op weg naar haar geschiedenisles. Toen Allison plagend het gebaar van een wijsvinger door een ringetje naar haar maakte, kromp ze ineem. Lopend door de lange gang mijmerde ze over wat de toekomst in petto zou hebben. Niet alleen de nabije toekomst van het komende langverwachte weekend, maar de echte toekomst, zeg maar... het leven.

Ze hield van Jason. Ze had in het eerste jaar met een paar andere jongens verkering gehad – allemaal laatstejaars, allemaal lekkere dingen – de *forward* van het basketbalteam, de sterspeler van het voetbalteam, de aanvoerder van het ijshockeyteam. Maar Jason was anders. Liever. Minder geneigd haar in de kantine op haar kont te slaan of te willen vrijen op de parkeerplaats. Ze vroeg zich af of ze op een dag met hem zou trouwen, of ze voor altijd het droomstel zouden zijn. Het leek er in elk geval op dat iedereen in het dorp dat hoopte.

Jason ging studeren aan State, slechts twintig minuten verderop en ze kon zich geen leven zonder hem voorstellen. Als ze genoeg geld bij elkaar kon sparen zou ze daar ook naartoe gaan. Hij was het waard om achterna te gaan. Maar ze was ook nieuwsgierig wat de wereld buiten haar dorp, haar staat, voor iemand als zij in petto had.

Het werd zaterdagavond en Eden en Jason en een groepje anderen laadden hun pick-ups vol, reden naar een nationaal park in de buurt en zetten hun tent op langs het water. 's Avonds bij het kampvuur zat Eden op Jasons schoot, in zijn armen genesteld bij de feloranje gloed van de vlammen, waar de vrienden in een kring omheen zaten. Eden ving Allison's schalkse blik op, ogen die veelbetekenend schitterden. Allison knipoogde naar haar terwijl Eden op haar lip beet en zenuwachtig teruglachte.

Toen het zilveren streepje maan op een deken van sterren geplakt leek, verdwenen de vrienden in paren naar hun tent. Eden keek om zich heen naar de groene boomtoppen en felverlichte kobaltblauwe hemel en wist dat dit het perfecte moment was; het was toch wel romantisch.

Eden en Jason kropen hun tent in en begonnen te zoenen.

‘Ik hou van je, Jason,’ zei ze, tastend naar zijn pezige, gespierde lichaam. ‘Ik ben er klaar voor.’

‘Ik hou ook van jou. Het wordt super. Wacht... ik heb muziek.’

Hij gleed over de twee rode slaapzakken en pakte een getto-blaas uit de legertas van zijn oudere broer. Hij drukte op PLAY.

‘Ik heb een cassettebandje gemaakt van alle liedjes die me aan jou doen denken,’ zei hij terwijl hij haar gezicht in zijn grote handen nam. ‘Ik wil er iets geweldigs van maken.’

Geïnspireerd door Lloyd Dobler uit de film *Say Anything* had hij ‘In Your Eyes’ van Peter Gabriel gekozen voor bij het tot actie overgaan. Hij ging langzaam en voorzichtig te werk en terwijl het pijnlijk was zoals Megan had gezegd, bleek het nauwelijks de plaats delict waar ze zich op voor had bereid.

‘Eden,’ zei hij en hij zoende haar lieflijk. ‘Jij bent de ware.’

2

*Het ik-ben-net-wakkergezicht van je dertigste is het bele-dagge-
zicht van je veertigste.*

–Libby Reid

Zes maanden later waren ze nog samen en ging Eden om het weekend naar Jasons studentenkamer. Toen hij op een weekend een uitwedstrijd had en niet bij haar kon zijn, besloot Eden met Allison een miniroadtrip te maken naar een leuke plek in plaats van in Shickshinny rond te blijven hangen. Het derde jaar op de

middelbare school was waardeloos en Edens rusteloosheid nam toe, maar Allison was ietsje ouder en had haar rijbewijs gehaald, wat het duo enige vrijheid verschafte.

Ze reden anderhalf uur naar een plaats die wat meer op de echte beschaving leek: Prairie Falls met de Prairie Mall. Sommige *malls* noemden zich eufemistisch *shopping center*. Of erger nog, op z'n Engels: *shopping centre*. Maar deze was niet zo; hier zag je geen marmer, geen fontein, geen chique boetieks. Dit was een doodgewone mall met leggingwinkels en heuptasjes in overvloed, een paar filmzalen die nodig gerenoveerd moesten worden en een Hot Dog on a Stick.

Likkend aan hun softijsjes liepen de meisjes langs The Poster Shop toen Edens blik op een afbeelding in de etalage viel. Normaal gesproken hingen er posters van zoetsappige nachtmerries als een mand vol kittens, of een puppy die met zijn tanden aan een tak hing met daaronder: even doorbijten! Maar deze keer was het een kiekje dat een Woody Allen-lens waardig was: Manhattan in de schemering, een man en een vrouw die hand in hand over straat renden.

'Moet je zien, Allison,' zei Eden, terwijl ze met haar tong over het ijs draaide. 'New York. Schitterend, dat zwart-wit...'

'Ik zou een moord doen om erheen te gaan. Letterlijk. Ik vermoord er zo iemand voor die ik niet ken,' zei Allison.

'Zal ik hem kopen?' vroeg Eden.

'Even vragen hoeveel hij kost.' Allison negeerde het bordje ETEN EN DRINKEN VERBODEN en liep naar binnen.

'Sorry, hoeveel kost die ingelijste foto in de etalage, die van New York met dat stel?' vroeg Eden aan een jongen die in de winkel werkte en een Buddy-Holly-schuine-streep-seriemoordenaarsbril droeg.

'Tachtig dollar,' antwoordde hij.

'Tachtig ballen? Balen, Eden,' zei Allison. Ze draaide zich al om om de winkel te verlaten.

'Dat is ingelijst. Ik heb hem ook in passe-partout voor tweeëntwintig,' zei hij.

Breed glimlachend kwam Eden de winkel uit met haar nieuwe poster van vijfenveertig bij vijftig onder de arm. De meiden lie-

pen terug over de foodcourt richting de auto van Allison's vader.

'Sorry... Sorry, juffrouw?'

De meisjes draaiden zich om en zagen een lange, knappe man in een zwart leren jack. Hij praatte met een net Brits accent en met zijn pilotenzonnebril en blinkende glimlach zag hij er heel anders uit dan de jongens met wie ze dagelijks omgingen.

'Sorry dat ik jullie stoort,' zei hij. Hij staaarde onafgebroken naar Eden terwijl hij zijn zonnebril afzette. 'Ik ben Pete MacGregor,' zei hij. 'Ik ben modellenscout voor Ford in New York.'

Carol en Eden pakten dozen in terwijl Allison duizeligmakend rondrende als een prairiehaas die aan de crack was.

'O god, het gaat echt gebeuren. Ik héb het niet meer. Ik be-doel, we hebben net die poster van New York gekocht en nu krijg jij in plaats van die suffe foto een heus ráám!'

'Eden, niet zo pruilen,' zei Carol toen ze zag dat haar dochter keek alsof ze net een citroen had leeggezogen. 'Je zult het daar geweldig vinden.'

'Mam,' zei Eden, en ze klonk gefrustreerd, 'jij was degene die zei dat ik Jason niet moest laten schieten. Je zei dat hij alles had.'

'Ja, voor Shickshinny. En dat was toen. Dit is nu.'

Terwijl Carol de koffers van haar dochter in de auto laadde, liep Allison met Eden mee en gaf haar haar laatste peptalk.

'Eden, weet je nog dat we toen we klein waren steeds achter elkaar *De Tovenaar van Oz* keken?'

'Ja,' herinnerde Eden zich met veel plezier en ze sloeg een arm om haar beste vriendin.

'Nou, als Dorothy al dat saaie zwart-wit verlaat? Dat is dit dorp. Jij gaat naar Smaragdstad.'

'Allison, het hele punt van die film is dat Dorothy het zwart-wit gaat missen,' was Edens weerwoord.

'Nou, Dorothy was een uilskuiken. Met dat stomme schort. Jij zei het zelf bij aardrijkskunde: wij wonen in een doos. Onze staat is een achterlijke rechthoek.'

'Ja, hè,' lachte Eden, 'ik weet nog dat ik dacht dat de interessante staten altijd coole vormen hebben. De grenzenmakers hebben geen moeite gedaan om te vechten voor onze kronkels.'

‘Precies. Geen zielige doos meer voor jou. New York heeft duizenden kartelige randjes. Dus verman je en stap in die auto.’

Na een emotioneel afscheidstelefoontje naar Jason zette Eden haar laatste tas in Carols auto. Bij het busstation omhelsde ze haar moeder en gaf Allison daarna iets wat in een krant gewikkeld zat.

‘Wat is het?’

‘De poster van New York,’ zei Eden. ‘Die mag je houden totdat je er een eigen raam hebt.’

Allison pakte Eden bij de bus zo stevig vast dat ze dacht dat ze zou breken.

‘Zodra ik dat stomme diploma heb, kom ik. Dus zorg dat je er klaar voor bent,’ zei Allison. ‘Het betekent dat je anderhalf jaar hebt om stinkend rijk te worden. Je kunt het, Eden. Cindy Crawford kan de kolere krijgen!’

Eden draaide zich met een brok in haar keel om en besteeg de drie treden van de bus, ging op haar plaats zitten en keek nog een laatste keer naar haar moeder die met haar sigaret zwaaide. Toen de bus optrok en door de hoofdstraat reed, zag Eden het veld waar Jason zoveel touchdowns had gescoord waaronder één met haar toen ze in de zomer het schoolterrein op waren gesloten. Ze zoefde erlangs en keek naar de rijen grappige huisjes, de winkel waar ze had gewerkt, de markt, en huiverde. Niet omdat ze geïntimideerd was door de enorme hoofdletters van het NEW YORK op de voorkant van de bus. Maar omdat ze diep vanbinnen wist dat ze nooit terug zou keren.

3

Verkloten moet je doen als je jong bent. Hoe ouder je bent, hoe moeilijker het is om er weer bovenop te komen.

–Winston Groom

Modellenwerk was niet wat het eerst had geleken. In een piepklein appartement gepropt met zes meiden met anorexia, een dikke chaperonne die aan boulimie leed en drie stapelbedden, wist Eden meteen dat dit bij lange na niet haar droomscenario was. Ze racete door de stad op weg naar *go-sees*, waar ze werd beoordeeld, een Polaroid werd geschoten en ze weer op weg werd gestuurd.

Om aan haar benauwde kamer te ontsnappen liep ze veel over straat en leerde uiteindelijk de weg goed kennen. Ze genoot ervan om in de Village door de grote ruiten naar binnen te kijken en zich af te vragen wie de glamoureuze mensen waren die in zulke kasten van huizen woonden. Ze stuurde Allison graag ansichtkaarten van New York; van dramatisch en dromerig pittoresk (Empire State Building in de schemering) tot amusant grotesk (een punker op St. Marks Place met zesenzeventig gezichtspiercings). Ze boekte twee fotoshoots voor catalogi en bleef auditie doen. Maar in plaats van down te worden als ze een opdracht niet kreeg, zoals de andere meiden, bleef ze hoop houden, want de mensen van de casting zeiden altijd tegen haar agent dat ze misschien niet geschikt was voor deze specifieke klus maar wel een opvallende uitstraling had zoals ze nog nooit hadden gezien.

Ze nam een parttimebaantje bij Tower Records om geld te sparen omdat tweewekelijkse opdrachten als model voor modeontwerpers aan Seventh Avenue niet echt zoden aan de dijk zetten. Ze was ook een soort contractarbeider voor het agentschap, waarmee ze voor al haar headshots en vaste lasten betaalde.

Haar betrekking bij de platenwinkel zorgde ervoor dat ze cassettebandjes voor bijna niets kon kopen en veel klanten ontmoette, van wie velen haar vaker wilden zien. Ze ging met ver-

schillende mannen uit; met een bankier op Wall Street, een oogarts, een trust fund-snotneus, allemaal een paar weken of een paar maanden. Totdat op een dag Cameron Slade binnen wandelde. Leren jasje, paardenstaart, gaatjes in de oren, superknop gezicht. Eden wist wie hij was, want ze had zijn lokale bandje, *Desperate Measures*, zien spelen in de winkel bij de release van hun plaat. Hij kwam uit Zuid-Californië, rookte kilo's wiet en gaf niet om zijn uiterlijk. Zijn vingers brandden dwars door de fretten heen, gaven riffs weg waar jongens van uit hun dak gingen en hij meiden mee zijn bed in kreeg.

'Hé hallo,' zei Cam tegen haar met een sexy knikje. 'Ik heb je hier laatst ook gezien. Ik vergeet nooit een gezicht. Nou, zó'n gezicht tenminste.'

Hij nodigde Eden uit om te komen kijken bij een van zijn optredens in een rockcafé in de buurt. Terwijl ze daar op de eerste rij stond en zijn vingers over de gitaar zag vliegen, ging er net zoveel stroom door haar heen als de versterkers waaruit zijn muziek dreunde. Ze zag de meisjes links en rechts van haar gillen en dansen alsof ze gedrogeerd waren, niet alleen door de ronkende akkoorden maar ook door Cams sexappeal. Hij keek naar haar na een snaar rafelende solo en ze grijnsde quasi verlegen.

Tegen het einde van de maand was ze dozen aan het inpakken. Ze had het bijna een jaar uitgehouden in de piepkleine modellenflat, en dat was meer dan genoeg geweest.

Toen ze was geïnstalleerd in Camerons appartement voelde ze de hoop dat alles nu de goede kant op ging.

'Ik ben gek op je, Eden,' zei hij op een avond in bed tegen haar toen ze zijn lange haar streelde.

'Ik ook op jou,' zei ze.

'Kun je niet met ons mee naar Baltimore, morgen? Je weet hoe geweldig ik het vind als je bij een optreden bent.'

'Ik weet niet. Ik zou graag willen, maar ik heb 's middags een go-see. Ik weet niet of ik die wel kan verzetten...'

'Dan ga je toch gewoon niet, voor deze ene keer. Hammerjack's is onwijs gaaf.'

Eden was erbij, net als bij alle andere optredens. En repetities. Elke dag pikte Cameron haar op bij Tower en gingen ze naar de